

Landet let vilde ramme det andet i dets Udførsel, og derfor tror jeg, at Fællesskab i Tilsynet med Udførselen bør være saa stort, som det paa nogen Maade er muligt at faae det indført, og helst fuldstændig ensartet med Hensyn til Udførselen af fremmedt Kvæg, specielt svenskt paa danske Skibe. Det Modsatte kunde ogsaa tænkes, at dansk Kvæg afgaves til Malmsø. Jeg indrømmer, at dette Spørgsmaal ikke paa nogen Maade er af saa stor Betydning som Hovedspørgsmaal. Det er i og for sig ikke af nogen stor Betydning, hvilket Rhederi der udfører disse Kreaturer; det kan have Betydning i andre Retninger, at man oftere kan beseile den anden Plads og faae Bidrag baade fra den ene og den anden Side i den Henseende, men nogen stor anden Betydning tror jeg ikke, det kan have. Noget egentligt Forbud i denne Retning tror jeg ikke, der kunde være Grund til at udfæde, men der er ganske vist Grund til at iagttage den største Forsigtighed og føre det mest skarpe Tilsyn, som det er muligt. Men har jeg Ret i den Opfattelse, at hvad der i Storbritannien vilde afficere det ene, ganske vist ogsaa noget vilde afficere det andet Land, tror jeg ogsaa, jeg har Ret i, at det er tvivlsomt, om man i ethvert Tilfælde uden nærmere Undersøgelse skal gribe ind i dette Forhold. Jeg kan ikke undlade at slutte med den Bemærkning, hvad ganske vist de Herrer vide, at vor Udførsel til Storbritannien saavel som Sverrigs er bedre stillet end de fleste andre europæiske Landes paa Grund af de virkelig gode Sundhedsforhold og det skarpe Tilsyn, som der er i disse Lande. Vi kunne jo paa forskellige Stadier gaa nedad i den Henseende. Det er nemlig ingenlunde saaledes, at det Kvæg, der herfra føres til England, strax skal slagtes, det kan indføres eller omsættes der, og det er et Forhold af ikke ganske ringe Betydning. Komme vi i anden Klasse derovre, vilde vi blive stillede paa samme Maade som adskillige andre Lande, nemlig at skulle slagte i Indførselskhanene, og tillige blive begrænsede paa anden Maade, idet vi kun kunde komme til saa Pladser. Det er vistnok i fælles Interesse, at dette undgaaes, og jeg tror, at jo mere man i Fællesskab vil have dette for Øie, desto bedre vil man staa sig. Det er i og for sig beklageligt, at slige Sygdomsforhold have gjort sig gjældende. Jeg tror ikke, det kan staa, at man bringer dette under offentlig Omtale og ser paa Forholdene, som de virkelig have været, hverken større eller mindre, end de have været, jeg tror kun, at det kan være til Gavn for Sagen, men jeg tror ogsaa, vi skulle behandle den indenfor saadanne Grænser, som dens og vore egne Interesser fordrer af os. Jeg tror ikke, vi skulle være bange for Fremtiden. Jeg tror nok, vi skulle forlange og ønske, at Regjeringen fridrer ind paa en passende Maade i disse Forhold, men vi maa ogsaa ønske og haabe, at Regjeringen vil se sig for og gjøre det gjen-

nem fælles Forhandling med Nabolandene, saa at Forholdet kan blive ordnet saaledes, at det kan blive i fælles Interesse. Jeg gjentager tilfødt, at dersom man ser for stærkt hen til de særlige Interesser i ethvert af Landene, saa kan det være, at man ser galt og gjør noget, der er galt for begge Lande.

Ordføreren for Forespørgerne

(Berg): Overfor den høitærede Minister har jeg kun nogle enkelte Bemærkninger at gjøre. Den meget ærede Minister yttrede, at man meget vanskeligt under disse Forespørgsler kunde undgaa Bebrejdelser. Sa vel, ere Meningerne noget forskellige om, hvad der burde gjøres, er det naturligt, at man fremsætter disse forskellige Anskuelser om Fremgangsmaaden, og, forsaavidt de da ikke falde sammen med Regjeringens, kan man gjerne opfatte det som en Bebrejdelse. Med Hensyn til denne Sag skal jeg ikke negte, at det forekommer mig overordentlig besynderligt, at der nu er gaaet 4 Maaneder siden den 15de November, og i den Tid har man hverken i Sverig eller i Danmark hørt Tale om et eneste Tilfælde af ondartet Lungesygdom. Disse 5 Dyr have heller ikke smittet noget andet Dyr, hverken i Sverig paa deres Rejse eller her i Danmark. Derom foreligger ikke noget som helst Bevis. At det da just skulde være disse 5 Dyr i de skandinaviske Lande blandt de mange Hundrede Lufinde Dyr, der absolut skulde have denne Sygdom, synes jo lidt underligt, netop, da, hvad Ingen af de ærede Herrer kan negte, denne Sygdom er meget om sig og angribende; den dølges ikke. Lyst derfor, siger jeg, kunde det dog vistnok have været pæstelig, om man havde cerneret den paagjældende Sygdoms Sted, eller, at man f. Ex. havde slagtet $\frac{1}{4}$ af det sunde Kvæg, og saa, da man opdagede, at der ikke var et eneste Tilfælde af Smitte fra disse syge svenske Dyr paa de danske, uagtet de have staaet der i 4 a 6 Uger, havde sagt: Nu cerner vi og se Tiden an. Det ærede Medlem (Ingerslev) gaar ud fra den officielle ondartede Lungesygdom og siger, at de øvrige Dyr snart vilde være gaaede med. Sa, naturligt, det vil sige som theoretisk Konsekvens (Ingerslev: Praktisk), som theoretisk Konsekvens, men naar den ondartede Lungesyge kun var officiel og ikke derefter viste sig at være virkelig, vilde $\frac{3}{4}$ af de sunde være blevene bespærrede, og saa vilde man have sagt: Vi være strengere mod os selv, end vi behøvede at være. Jeg siger ikke, at det er en Skam for en Veterinær at tage fejl; vi høre jo, at de allerfortrinligste kunne tage fejl i den Henseende. Men naar nu den høitærede Minister, efter hvad han har udviklet for os, har sagt — og deri kan han jo forsaavidt have Ret —: Jeg holder mig til Autoriteterne, de sige det, og saa gaa vi saadan frem, og naar han tror dette og ingen Tvivl har om Berettigelsen af den Paastand, der findes hinsides Sundet, saa siger jeg, at